

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 58/06
10.05.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Predraga Trifunovića, predsednika veća, Mirjane Grubić, Vesne Popović, Jasminke Stanojević i Milomira Nikolića, članova veća, u parnici tužioca AA, koga zastupa AB, advokat, protiv tuženog Preduzeća "BB", radi poništaja rešenja, odlučujući o reviziji tužene, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Valjevu Gž1. br. 317/05 od 17.10.2005. godine, u sednici održanoj 10.05.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE, kao neosnovana, revizija tužene izjavljena protiv presude Okružnog suda u Valjevu Gž1. br. 317/05 od 17.10.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Delimičnom presudom Opštinskog suda u Mionici P1. br. 157/04 od 25.01.2005. godine, poništeno je rešenje direktora tuženog br. 798 od 19.10.2004. godine, kojim je tužiocu prestao radni odnos i otkazan ugovor o radu, te je naloženo tuženom da tužioca vrati na rad na poslove koji odgovaraju njegovoj stručnoj spremi, znanju i sposobnostima u roku od 8 dana od prijema pismenog otpavka presude.

Presudom Okružnog suda u Valjevu Gž1. br. 317/05 od 17.10.2005. godine, odbijena je kao neosnovana žalba tuženog i potvrđena prvostepena presuda.

Protiv pravosnažne presude donesene u drugom stepenu, tužena je blagovremeno izjavila reviziju, zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu u smislu odredbe člana 386. Zakona o parničnom postupku ("Sl. list SFRJ", br. 4/77 ... "Sl. list SRJ", br. 3/02), koji se primenjuje na osnovu člana 491. stav 4. Zakona o parničnom postupku ("Sl. glasnik RS", br. 125/04), i našao da je revizija neosnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda iz člana 354. stav 2. tačka 11. Zakona o parničnom postupku, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti, a ni povrede iz tačke 14. ove zakonske odredbe, na koju se u reviziji ukazuje, jer pobijana presuda sadrži razloge o svim odlučnim činjenicama koje nisu u suprotnosti sa izrekom pobijane presude.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju na kome se zasniva pobijana presuda, tužilac je bio zaposlen kod tužene do 20.10.2004. godine, kada mu je prestao radni odnos na osnovu rešenja generalnog direktora tužene od 19.10.2004. godine i otkazan ugovor o radu zbog ekonomskih i organizacionih promena i prestanka potrebe za obavljanjem posla na radnom mestu tehničkog direktora na koji je tužilac bio raspoređen (rešenje je doneto u skladu sa članom 101. stav 1. tačka 8. Zakona o radu). Istoga dana (19.10.2004. godine), doneto je i rešenje kojim je utvrđeno da će tužiocu otpremnina biti isplaćena najkasnije do kraja oktobra 2004. godine. Međutim, tužilac je 21.10.2004. godine podneo tužbu sudu za poništaj rešenja o prestanku radnog odnosa i otkazu ugovora o radu, a otpremnina mu je isplaćena 03.11.2004. godine.

Ocenjujući zakonitost osporene odluke na osnovu utvrđenog činjeničnog stanja, nižestepeni sudovi su pravilnom primenom materijalnog prava poništili rešenje tužene o prestanku radnog odnosa tužiocu.

Naime, odredbom člana 117. Zakona o radu („Službeni glasnik RS“, br. 70/01), propisano je da u slučaju otkaza ugovora o radu zaposlenom, u smislu člana 101. stav 1. tačka 8. istog Zakona, poslodavac je dužan da mu isplati otpremninu utvrđenu opštim aktom ili ugovorom o radu, dok je odredbom člana 106. istog Zakona propisano da je do prestanka radnog odnosa poslodavac dužan da izvrši isplatu svih dospelih zarada i drugih primanja.

Prema ovim odredbama, u slučaju prestanka radnog odnosa i otkaza ugovora o radu zaposlenog zbog tehnoloških, ekonomskih i organizacionih promena kod poslodavca i prestanka potrebe za radom zaposlenog (član 101. stav 1. tačka 8. Zakona o radu), poslodavac je dužan da zaposlenom pored zaostalih zarada i drugih primanja po osnovu rada, isplati i otpremninu našta ga obavezuje član 117. ovog Zakona. Međutim ovu obavezu poslodavac je dužan ispuniti do dana prestanka radnog odnosa (u skladu sa članom 106. Zakona), jer „druga primanja“ o kojima govori ova odredba, predstavlja opšti pojam za sva novčana primanja na koja zaposleni ima pravo od poslodavca. Na ovakva zaključak upućuje i odredba člana 119. istog Zakona, koja priznaje prava zaposlenom, kome je otkazan ugovor o radu zbog prestanka potrebe za njegovim radom (i to pravo na novčanu naknadu, na penzijsko i invalidsko osiguranje i zdravstvenu zaštitu), jer određuje da isplata otpremnine prethodi donošenju rešenja o prestanku radnog odnosa i otkazu ugovora o radu.

Na osnovu ovih odredaba proizilazi da isplata otpremnine do dana donošenja rešenja o prestanku radnog odnosa zbog prestanka potrebe za radom zaposlenog, jeste uslov za zakonitost ovog rešenja.

U konkretnom slučaju, tuženi nije tužiocu isplatio otpremninu pre donošenja osporenog rešenja, a pri tom isplatu nije izvršio ni do kraja oktobra 2004. godine, kako je sam tuženi utvrdio vreme isplate posebnim rešenjem od 19.10.2004. godine, već je to učinio nakon što je tužilac podneo tužbu sudu za poništaj rešenja o prestanku radnog odnosa i otkaza ugovora o radu tužiocu, zbog čega Vrhovni sud nalazi da je osporeno rešenje tuženog nezakonito, a da su ga nižestepeni sudovi poništili pravilnom primenom materijalnog prava. Pri tom ni isticanje u reviziji da kod tuženog nije postojala namera da ošteti tužioca (za iznos otpremnine), da je otpremnina isplaćena tužiocu i da ju je on prihvatio, nisu od uticaja na drugačiju ocenu zakonitosti osporenog rešenja.

Neosnovani su i navodi u reviziji kojom tuženi pobija pravnosnažnu presudu kojom je obavezan da vrati tužioca na rad. Nužna pravna posledica pravnosnažne odluke o poništaju rešenja o prestanku radnog odnosa je uspostavljanje predašnjeg stanja, odnosno vraćanje (reintegracija) radnika na rad, jer odluka o poništaju ima retroaktivno dejstvo.

Primenom odredbe člana 393. ZPP-a, odlučeno je kao u izreci.

Predsednik veća-sudija

Predrag Trifunović, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice,

Mirjana Vojvodić

st